

Arrest

nr. 83 648 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kreeg op 10 april 2012 een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing.

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

De persoon die verklaart te heten S. W. (...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.04.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 15.04.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 08.12.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 29.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 06.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een doktersattest dd.08.10.2010 voorlegt waarmee hij wil bewijzen dat hij anderhalve maand voor vertrek naar België naar een dokter in Manonghai geweest zou zijn. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene een bewijs van het ziekenhuis dd. 14.01.2011 voorlegt dat zijn dochter geboren is in het ziekenhuis in Manonghai. Overwegende dat dit document niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek of zijn recente herkomst kan aantonen. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene een verklaring van de dorpsverantwoordelijken dd. 22.12.2011 en een verklaring van het districtshoofd dd. 22.12.2011 voorlegt waarin op verzoek van de vader van betrokkene verklaart wordt dat betrokkene wel degelijk afkomstig zou zijn van Manonghai. Overwegende dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben. Overwegende dat betrokkene twee enveloppen voorlegt waarin bovenstaande documenten verstuurd zouden zijn. Overwegende dat deze enveloppen enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij met bovenstaande documenten zijn afkomst van Manonghai in de provincie Konar wil aantonen. Overwegende dat uit de beslissing van de RW (dd. 27.02.2012 p.5 blijkt dat: "aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan gehecht worden ".Overwegende dat bovenstaande documenten niet van die aard zijn dat ze de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat documenten enkel bewijskracht hebben als ze ondersteund worden door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag verstrooid geweest zou zijn en bepaalde zaken zelf verkeerd begrepen of gezegd zou hebben. Overwegende dat daarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich op het einde van het verhoor akkoord verklaarde met het verhoorverslag en noch bij zijn verhoor bij het CGVS, noch bij de RW melding maakte van dit vermeende probleem. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 09.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste Middel.

Schending art. 51/8 Vreemdelingenwet

Schending materiële motiveringsplicht

Schending artikel 3 EVRM.

Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt: (...).

In de bestreden beslissing valt te lezen: (...).

In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat het nieuwe element dat de verzoekende partij bijbracht bij haar tweede asielaanvraag, m.n. een doktersattest, ziekenhuisbewijs van de geboorte van de dochter, een verklaring van de dorpsverantwoordelijken en een verklaring van het districtshoofd van Manonghai, reeds kon naar voren gebracht worden in de eerste asielaanvraag.

Deze stelling is onjuist, aangezien de verzoekende partij de documenten pas na het einde van de eerste asielpprocedure, nl. na 29 februari 2012 heeft ontvangen, zoals blijkt uit de documenten zelf, en deze documenten dus niet in haar bezit had gedurende de periode van de eerste asielaanvraag.

De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet. (...).

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001. (...).

Hieruit volgt dan ook dat de opvatting van de verwerende partij dat een nieuw gegeven in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking kan hebben op het bewijs van een situatie die zich voordeed na het afsluiten van de eerste asielaanvraag, en dus niet betrekking kan hebben op een nieuw bewijs van een vroegere situatie; een opvatting is die rechtens niet verantwoordbaar is.

Deze stelling is dan ook verwerpelijk aangezien de verzoekende partij pas kennis had van deze 'nieuwe elementen' na de eerste asielpprocedure en deze dus onmogelijk kon aanbrengen in de eerste asielpprocedure aangezien deze afliep op 29 februari 2012.

Verder gebiedt de materiële motiveringsplicht dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

In de bestreden beslissing valt ook te lezen: (...).

In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat de nieuwe elementen die verzoekende partij bijbracht bij haar tweede asielaanvraag, onvoldoende doorslaggevende bewijzen zijn om het verblijf van de verzoekende partij in Afghanistan te staven..

De nieuwe elementen, namelijk het doktersattest, het ziekenhuisbewijs van de geboorte van de dochter, een verklaring van de dorpsverantwoordelijken en een verklaring van het districtshoofd van Manonghai, bewijzen wel degelijk dat de verzoekende partij in Manonghai gewoond heeft. Het feit dat vier documenten onafhankelijk van elkaar het verblijf van de verzoekende partij in Manonghai bevestigen is toch al een redelijke grond om aan te nemen dat dit werkelijk zo was. Het feit dat dergelijke bewijzen al niet meer volstaan om het verblijf te bewijzen van de verzoekende partij is dan ook moeilijk te begrijpen. Wat verwacht de verwerende partij nog meer?

De manier waarop de verwerende partij alles in twijfel trekt is echter niet redelijk en doet bijna het vermoeden rijzen dat ze is ingegeven door vooringenomenheid. Het lijkt zelfs zo dat de verzoekende partij haar asiolverhaal niet kan bewijzen omdat de verwerende partij het sowieso toch niet gelooft.

Ten gevolge van deze onrechtmatige niet in overwegingname, wordt verzoekende partij verblijf in België geweigerd waardoor zij verplicht is terug te keren naar Afghanistan, alwaar zij blootgesteld zal worden aan foltering, minstens aan een behandeling die strijdt met art 3 EVRM.”

2.1.2. Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) laat de minister of diens gemachtigde toe een latere asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer de aanvrager “geen nieuwe gegevens aanbrengt” die ernstige aanwijzingen vormen voor een gegronde vrees voor

vervolging. De minister, of *in casu* de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, kan daarbij niet alleen nagaan of het om nieuwe gegevens gaat in de zin dat zij niet eerder aan de asielinstanties konden worden meegedeeld, maar ook of die gegevens van aard kunnen zijn om een ernstige aanwijzing voor een gegronde vrees voor vervolging te vormen. Bij een dubbel bevestigend antwoord wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker heeft bij zijn tweede asielaanvraag enveloppen, een doktersattest, bewijs van ziekenhuis en verklaringen van dorpschoude en districtschoude bijbracht. Het ziekenhuis en doktersattest kunnen weliswaar 'nieuw' zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, doch verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

Het loutere feit dat verzoeker de attesten zou hebben ontvangen nadat zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten is op zich geenszins voldoende om het te beschouwen als een nieuw element.

Verzoeker weerlegt evenmin de motivering over de brieven van de dorps- en districtschoude. Het is niet kennelijk onredelijk dat deze verklaringen als gesolliciteerd beschouwd worden. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing genomen werd zonder een voorafgaandelijk onderzoek naar het al dan niet bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM, bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet is de omzetting van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. De inhoud van artikel 15, b) komt overeen met die van artikel 3 EVRM; de inhoud van artikel 15, c) daarentegen is ruimer dan die van dit artikel (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, NAV 2009, 138, noot Hemme Battjes; T. Vreemd. 2009, 153 en 225, noot Dirk Vanheule, "Individuele bedreiging van de asielzoeker niet steeds vereist bij een gewapend conflict"; IJRL 2009, 297-307).

Het Commissariaat-generaal oordeelde op 8 december 2011 dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij werkelijk in Mano Gai gewoond heeft en uit deze regio afkomstig is. Het Commissariaat-generaal stelde het volgende:

"Zo dient te worden opgemerkt dat u nauwelijks iets weet over een aantal invloedrijke figuren die in uw regio actief zijn. Zo heeft u schijnbaar nog nooit gehoord van Kashmir Khan, een nochtans zeer bekend jihadi-commandant uit Kunar. Verder bent u zeer onduidelijk over een aantal zaken die onder de noemer 'dagelijks leven' kunnen worden gecatalogeerd. Voorts bent u weinig op de hoogte van de situatie in uw regio van herkomst. Bovenstaande vaststellingen laten niet toe dat er geloof wordt gehecht aan uw beweerde herkomst uit de provincie Kunar."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal en weigerde tevens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Het is niet kennelijk onredelijk dat gelet op de bevindingen van het Commissariaat-generaal, in de bestreden beslissing gesteld wordt dat documenten enkel bewijskracht hebben als ze ondersteund worden door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen en dat de door verzoeker bijgebrachte documenten niet van die aard zijn een ander licht te werpen op datgene wat het Commissariaat-generaal oordeelde.

Teneinde een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op hem persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002; RvS nr. 105.262 van 28 maart 2002; RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002; RvS nr. 120.961 van 25 juni 2003; RvS nr. 123.977-van 8 oktober 2003).

Verzoeker beperkt zich *in casu* tot de bewering als zou bij terugkeer naar zijn land van herkomst artikel 3 EVRM geschonden worden, doch brengt hiervan geen enkel concreet element aan. Hij brengt geen element aan dat afbreuk kan doen aan de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen. Een schending van artikel 3 EVRM werd derhalve niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de formele motivering van bestuurshandeling.

Verzoekende partij vraagt asiel aan omdat zij meent een vluchteling te zijn in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Nergens in de bestreden beslissing is te lezen dat de staatssecretaris van mening zou zijn dat de verzoekende partij niet aan de definitie van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet voldoet, of nauwkeuriger geformuleerd: geen nieuwe elementen aanvoert die indiceren dat zij over een gegronde vrees voor terugkeer beschikt en desgevolg niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling conform art. 48/3 Vreemdelingenwet. De beslissing vermeldt immers enkel: (...).

De Raad van State heeft echter al veelvuldig bevestigd dat de Conventie van Genève geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde heeft. Zodoende dient er dus — wanneer er formeel gemotiveerd dient te worden — quod in casu —verwezen te worden naar de vigerende Belgische wetgeving, m.a.w.: er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie.

Dit werd niet gedaan waardoor de bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de Wet van 1991. De ratio legis van de formele motiveringsverplichting bestaat er immers net in dat de overheid de juridische en feitelijke motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, moet formaliseren in haar beslissing. De juridische motivering waarom verzoekende partij geen vluchteling kan zijn moest (en kon enkel) gesteund worden op 48/3 Vreemdelingenwet omdat de Conventie van Genève geen juridisch motief kan worden omdat ze juist geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde.”

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de verwerende partij is aldus beperkt tot het nagaan of verzoeker in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens heeft aangebracht. Mocht de verwerende partij motiveren "waarom er geen vrees voor vervolging zou bestaan" dan zou de verwerende partij zijn bevoegdheid te buiten gaan. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat verzoekers eerste asielaanvraag werd 'afgewezen' omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Door het thans bijbrengen van documenten die verzoeker reeds voordien had kunnen bijbrengen maakt hij niet aannemelijk dat hij nieuwe gegevens aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Er werd duidelijk gemotiveerd dat de door verzoeker bijgebrachte gegevens niet beschouwd kunnen worden als 'nieuwe gegevens' waardoor de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. De beslissing geeft een uiteenzetting weer van de door verzoeker bijgebrachte elementen en vermeldt duidelijk de juridische grondslag op basis waarvan ze genomen werd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. RvS nr. 105.103, 26 maart 2002).

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC